

Ο επιμελητής Ανδρέας Πετρής*

Φανή Μέλφου-Γραμματικού
Μικροβιολόγος

Στις δύο και μισή το μεσημέρι, ο Ανδρέας έβαζε μπροστά τη μηχανή της άσπρης Άλφα Ρομέο, μόλις τριών μηνών απόκτημα, και άφησε το αμάξι να κυλήσει νωχελικά στην κατηφόρα. Στην Εθνικής Αμύνης, λίγο πριν την Πρίγκηπος Νικολάου διέκρινε την Κάτια, την όμορφη φοιτήτρια που εκείνο τον καιρό έκανε άσκηση στην Παθολογία, να βαδίζει βιαστικά τυλιγμένη σ' ένα ροζ αδιάβροχο, με τη βροχή να της μουσκεύει πρόσωπο και μαλλιά. Πάτησε φρένο και η Άλφα Ρομέο σταμάτησε ακριβώς πλάι της.

«Να σε πάω στο σπίτι σου», τη ρώτησε ευγενικά.

Έκανε μια κίνηση να αρνηθεί εκείνη. «Δε χρειάζεται...», δεν αποτέλειωσε τη φράση της. Τον κοίταξε σαστισμένη. «Εσείς είστε;»

Ο επιμελητής Ανδρέας Πετρής ήταν ο δάσκαλός της, εκείνος που της μάθαινε επίκριση, ψηλάφηση και ακρόαση, που της δίδασκε διαφορική διάγνωση ανάμεσα σε βρογχίτιδα και τραχειοβρογχίτιδα, που τέλος είχε το χάρισμα να είναι αυστηρός και φιλικός ταυτόχρονα με τους φοιτητές του. Το ότι ήταν και γοητευτικός, το έλεγε εμπιστευτικά στη φίλη της την Πόπη, φοιτήτρια της Νομικής, δυο χρόνια μεγαλύτερή της, όταν έπιναν τον καφέ τους ύστερα από εξαντλητικό διάβασμα.

Μόνο που είναι παντρεμένος... κατέληγε αναστενάζοντας.

«Πέρασε μέσα, έγινες μούσκεμα», άνοιξε την πόρτα ο Ανδρέας.

Μικρός δισταγμός, ένα φευγαλέο βλέμμα γύρω, σαν να έλεγχε μήπως τη δει κανένας και η Κάτια κάθισε στη θέση του συνοδηγού.

«Πού πάμε;», τη ρώτησε και άναψε τη μηχανή.

«Στην Αγία Τριάδα, Λεωφόρος Στρατού δεκατέσσερα», απάντησε εκείνη μ' ένα μικρό κόμπιασμα στη φωνή.

Πέρασε αρκετή ώρα χωρίς να πουν λέξη,

μουδιασμένοι σαν να έκαναν κάτι παράνομο. Πρώτος ο Ανδρέας κατάφερε να βρει την αυτοκυριαρχία του.

«Είσαι από εδώ, μένεις με την οικογένειά σου;», τη ρώτησε για να πει κάτι.

«Όχι, είμαι από τις Σέρρες. Νοικιάζω μια γκαρσονιέρα μαζί με μια φοιτήτρια της Νομικής».

Και πάλι σιωπή. Χωρίς φανερό λόγο, ο Ανδρέας ένωθε ένοχος και βιαζόταν να την πάει στο σπίτι της.

«Νομίζω πως φτάσαμε», είπε κι έδειξε τον αριθμό δεκατέσσερα πάνω στην πόρτα μιας νεόκτιστης πολυκατοικίας».

«Ναι εδώ μένω, όμως...»

«Τι συμβαίνει;», τη ρώτησε απορημένος.

«Δε βρίσκω τα κλειδιά μου, μάλλον ξέχασα να τα πάρω...»

«Θα σ' ανοίξει η φίλη σου».

«Έχει μάθημα, θα γυρίσει στις πέντε, αλλά δεν έχει σημασία, θα την περιμένω».

«Πού, μέσα στη βροχή;»

«Κάτι θα βρω...»

Γέλασε. «Μέχρι να σκεφτείς τι θα βρεις, πάμε μια βόλτα».

Δεν έφερε αντίρρηση. Χαμογέλασε και δυο τσαχπίνικα λακκάκια σχηματίστηκαν στα μάγουλά της.

Ο Ανδρέας έστριψε στην παραλιακή λεωφόρο και πήρε το δρόμο για την Αρετσού. Κλεφτά, να μην τον πάρει είδηση η Κάτια, κοίταξε το ρολόι του: τρεις και πέντε. Φαντάστηκε τη Μαίρη να αναρωτιέται γιατί άργησε και να τηλεφωνά στο Νοσοκομείο. Ο κύριος Πετρής έφυγε εδώ και μισή ώρα, να της απαντά η αδελφή Βούλα.

Χαμογέλασε ικανοποιημένος. Κατά κάποιον τρόπο το διασκέδαζε. Οι απαισιόδοξες σκέψεις, η απογοήτευση και οι αμφιβολίες, είχαν διαλυθεί. Ήταν νέος, δυνατός και γοητευτικός.

«Τι θα 'λεγες για μια μπύρα;», ρώτησε ξαφνικά

* Από το υπό έκδοση μυθιστόρημα «Διαθήκη αγνώστου πατρός», από τις εκδόσεις «Σύγχρονοι Ορίζοντες».

και σταμάτησε στην είσοδο ενός αριστοκρατικού ρεστοράν χωρίς να περιμένει απάντηση. Τον υποδέχτηκε ο πληθωρικός κύριος Θανάσης, ο ιδιοκτήτης του καταστήματος, με μια μικρή υπόκλιση.

«Καλώς τον γιατρό, ελάτε από εδώ», και τους οδήγησε σ' ένα διακριτικά απόμερο τραπέζι από όπου η θέα στη θάλασσα ήταν μαγευτική. Το ύφος του έδειχνε καθαρά πως είχε υποψιαστεί παράνομη σχέση, όμως ο Ανδρέας δεν έκανε προσπάθεια να τον διαψεύσει. Το αντίθετο, η δημόσια αναγνώριση του ανδρισμού του και η αυταρέσκεια που ένιωθε, τον γέμιζαν με ικανοποίηση. Σήκωσε ψηλά το γεμάτο κρασί ποτήρι του και είπε: «Η ζωή είναι ωραία...».

«Ναι είναι ωραία μερικές φορές», συμφώνησε και η Κάτια.

Την κοίταξε ερωτηματικά. Τι είχε στο μυαλό της το εικοσάχρονο αυτό κορίτσι από την επαρχία, τι ζητούσε άραγε, φλερτ, περιπέτεια ή τίποτα από τα δυο και απλά αποδεχόταν μια κατάσταση χωρίς να υπολογίζει τις συνέπειες; Άδειασε το ποτήρι του μονορούφι και το ξαναγέμισε. Ένωθε κουρασμένος από τις ευθύνες, τις υποψίες και τις υποχρεώσεις. Έκλεισε τα μάτια του

και αφέθηκε να παρασυρθεί από τη γοητεία της νέας κοπέλας, την αισθησιακή μουσική και τους ατμούς του αλκοόλ που του θόλωναν το μυαλό και τον έκαναν να ακροβατεί μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας.

Κάπου μια ώρα κύλισε με έξυπνους διαξιφισμούς, αθώα πειράγματα και τυχαία αγγίγματα. Μέχρι που ένα ασήμαντο γεγονός, η είσοδος ενός σοβαρού κυρίου που τον κοίταζε περίεργα, τον έκανε να αισθανθεί άβολα και τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Έστω καθυστερημένα, τον έζωσαν οι ενοχές. Τι ζητούσε εκεί με ένα αθώο κορίτσι, αυτός ο αυστηρός επιμελητής, ο τίμιος οικογενειάρχης; Χωρίς προειδοποίηση, σηκώθηκε όρθιος.

«Τέσσερις και μισή, μέχρι να επιστρέψουμε θα έχει γυρίσει η φίλη σου».

Τον ακολούθησε σιωπηλή. Σ' όλη τη διαδρομή δεν αντάλλαξαν λέξη. Το ραδιόφωνο κάλυψε το κενό με ειδήσεις και μουσική. Ένα σκέτο «ευχαριστώ» μουρμούρισε εκείνη όταν έφτασαν στο σπίτι της και αυτό χωρίς να τον κοιτάζει.

«Να προσέχεις», της φώναξε ο Αντρέας κι έβαλε μπρος τη μηχανή.

